

her fastsatte Maade, og da kan, som jeg før udtalte, et hvilket som helst Medlem af Rigsdagen foreslaa Ændringer i Voldgiftsrettens Sammensætning. Hvis Partierne overhovedet vil være med, kan de selvfølgelig sige: Men vi vil have denne Voldgiftsdomstols Sammensætning ændret, vi vil have en anden Affattelse af § 4 o.s.v. For øvrigt skal jeg tilføje, at hvis en provisorisk Lov var blevet udstedt, vilde den jo straks være blevet forelagt en indkaldt Rigsdag.

Nej, jeg kan ikke med min bedste Villie se, at det foreliggende Lovforslag skulde kunne fremme den Hensigt, som det ærede Medlem har med Lovforslaget. Det forekommer mig, at Lovforslaget er uendelig overflødigt. Man siger her, at naar der foreligger en hel Række bestemte Betingelser, saa kan Forligsinstitutionen henstille til Statsministeren, at han bevæger sig hen i Rigsdagen og foreslaar en Lov, hvorefter den paagældende Strid sluttes. Jeg kan ikke se, at der er nogen som helst Anledning til at vedtage en saadan Lov.

Til den højtærede Indenrigsminister vil jeg gerne sige, at hans Ord, der nu faldt, om det formentlig forfatningsstridige i den af Ministeriet Stauning i 1925 paa-tænkte Foranstaltning lød jo mærkeligt, efter at vi havde hørt det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen. Jeg skal derfor ogsaa kun indskrænke mig til at henvise den højtærede Minister til at læse det ærede Medlem Hr. J. Jacobsens Udtalelser, der vil han se fremsat det Syn paa Sagen, som stadig er blevet forfægtet fra vor Side.

Den højtærede Minister var meget for-tørnet over, at jeg havde tilladt mig at spørge ham, med hvilken Ret, med hvilken moralsk Ret i alt Fald — om det var den Styrke, han havde bag sig i Folketinget, eller hvad det var — han havde tilladt sig at ophæve Arbejdskommissionen. Jeg stillede for øvrigt et Spørgsmaal til Ministeren om, hvilke andre Kommissioner han har tænkt sig at ophæve — for at spare. Jeg vilde gerne have Svar paa dette Spørgsmaal, hvis det ikke er til for stor Ulejlighed.

Selvfølgelig kom Ministeren med nogle haanlige, selvglade Bemærkninger. Den Slags Bemærkninger er vi jo vant til at høre her i Tinget fra den højtærede Minister. Ministeren talte om, at jeg havde givet ham Grovheder. Jeg mindes ogsaa at have været sammen med Ministeren ude omkring i Landet; og jeg har jo ogsaa af og til hørt, hvorledes han kunde trak-

tere f. Eks. Ministeriet Stauning. Desuden vil jeg gerne sige, at Ministerens egne Bemærkninger stod i et mærkeligt Misforhold til hans Beklagelse af min Tone.

Jeg glemte før at sige, at naar Ministeren har sagt, at der var ingen, der havde Bud efter denne Kommission, saa vil jeg bede Ministeren læse den Beretning, der blev afgivet den 3. April 1925 af det Folketingsudvalg, der var nedsat til Behandling af Lovforslaget om Bedriftsraad, en Beretning, hvori tre Partier anmoder Socialministeren om at nedsætte en saadan Kommission. Men, som sagt, Ministerens Bemærkninger til mig vidnede jo ikke om, at han havde noget ophøjet Ønske om at føre Debatten ind i et pænere Spor end det, hvori jeg efter hans Mening havde bragt den.

Ministeren talte om et vist Dyr, som jeg skulde ligne. Ja, Ministeren nævnte ikke Dyrets Navn. Jeg ved ikke, om det var, fordi Ministeren var bange for, at Tingets Medlemmer skulde give sig til at anstille Betragtninger over en formentlig Lighed mellem det paagældende Dyr og den Mand, som anvendte Lignelsen.

Bouet: Den højtærede Minister var ikke enig med mig i mine Udtalelser om den spildte Diskussion her i Dag, men udtalte, at han var ikke nogen Modstander af dette Lovforslag, hvis . . . og saa kom der en hel Række „hvis“er og „men“er, som der skal bringes Klarhed over i Udvalget, for at Ministeren skal give sin Tilslutning. Men baade den højtærede Minister og den ærede Ordfører for Forslagsstillerne ved jo meget vel paa Forhaand, at disse Betingelser ikke vil blive opfyldt. Dette gælder ikke mindst, efter at saavel den højtærede Minister som den ærede Ordfører har hørt de Udtalelser, der er faldet fra Ordføreren for Socialdemokratiet (Lundberg), og mine Udtalelser angaaende dette Spørgsmaal. Men naturligvis indrømmer jeg, at den højtærede Minister udtaler sig mere diplomatisk end jeg, idet jeg tager mere haandfast paa dette Spørgsmaal — og spilder mindre Tid dermed.

Den ærede Ordfører for det radikale Venstre blev meget fornærmet over denne maaske noget haandfaste Maade, paa hvilken jeg har taget paa Lovforslaget; og den ærede Ordfører mente, at dette skyldtes, at jeg ikke havde beskæftiget mig med Spørgsmaalet og ikke havde hørt efter, da det ærede Medlem talte. Nu ved det ærede Medlem jo meget godt, at vi sammen